MONTHLY NEWSLETTER OF GURUVAYOOR DEVOTEES FORUM

ഓം നമോ നാരായണായ: Om Namo Narayanaya: ഓം നമോ നാരായണായ:

നവനീതം

മിഥുനം 1181 / JUNE 2006

NAVANEETHAM

ഓം നമോ നാരായണായ: ഓം നമോ നാരായണായ: ഓം നമോ നാരായണായ:
ഓം നമോ നാരായണായ: ഓം നമോ നാരായണായ: ഓം നമോ നാരായണായ:

ഓം നമോ നാരായണായ: ഓം നമോ നാരായണായ: ഓം നമോ നാരായണായ:
ഓം നമോ നാരായണായ: ഓം നമോ നാരായണായ: ഓം നമോ നാരായണായ:

"വസുദേവ സുതം ദേവം കംസ ചാണൂര മർദ്ദനം
ദേവകീ പരമാനന്ദം കൃഷ്ണം വന്ദേ ജഗദ് ഗുരും"

കൃഷ്ണാ ഗുരുവായൂരപ്പാ!

Submitted at the lotus feet of Sri Guruvayoorappan by the devotees.

Navaneetham – June 15th, 2006

Om Namo Narayanaya:

Navaneetham is a humble attempt by Guruvayur Devotees Forum to create a monthly news letter for our group. Krishna is so fond of 'Navaneetham', freshly churned butter, and He Himself pervades the whole universe as butter pervades the milk.

Each issue shall carry devotee experiences, thought provoking articles on the Vedas, Ithihasas, Puranas, and Darsanas and beautiful poems from our members. We request all your blessings for this project and encourage all of you to write Guruvayoorappan related articles, stories, poems and other creative material for our future editions. Please send your comments, suggestions and any materials that you wish to publish to navaneetham@guruvayoor.com

- Editorial Board

വിഷയക്രമം / CONTENTS

ഒരുനാൾ ഗുരുവായൂരിൽ	4	രാജൻ കിണറ്റിങ്കര
Sri Rama Dhyanam	5	PS Vinod
പ്രാർത്ഥന:	6	N.R.Pillai (Raju)-Dombivli
Gita - some thoughts	7	Balagopal Ramakrishnan
ഒരൽപ്പം ഭക്തിചിന്തകൾ	11	രാജൻ കിണറ്റിങ്കര
Gopalavimsati	14	Dr. Saroja Ramanujam
ഒരു കവിത	17	Suresh Shivan
Akrura's Mission to Vrindavanam	18	K.V Gopalakrishna
ഗുരുവായൂരിൽ തൊഴുതു നിൽക്കുമ്പോൾ	21	എ.പി.സുകുമാർ, കാനഡ
Papanasam	22	P.S. Vinod
Geeta Dhyaanam	24	Veena Nair
Hari Nama Keerthanam	28	Rajesh Menon
AGRE PASHYAMI	32	P.S. Vinod
ദാനം	35	വള്ളുവനാടൻ
Temple News	38	Sunil Menon
Self Introductions from Memebers	39	

കൃഷ്ണാ ഗുരുവായൂരപ്പാ!

ഒരുനാൾ ഗുരുവായൂരിൽ

ഗുരുവായൂരിലൊരുനാൾ ആ സാന്ദ്ര സംഗീത സന്ധ്യയിൽ
എൻ മനസ്സ്, ആ പ്രദക്ഷിണ വഴിയിൽ ഏകനായ്
അറിഞ്ഞില്ല ഞാൻ ഉയരും കൃഷ്ണജപങ്ങളൊന്നുമേ
കേട്ടില്ല ഞാൻ ഇടക്കതൻ തുടികൊട്ടൊന്നുമ്മേ
അലിഞ്ഞു ചേർന്നെൻ മനം ആ ഭക്തിവായ്പ്പിൽ
നിൻ കാരുണ്യ സ്നേഹ കടാക്ഷങ്ങളിൽ
ദീപങ്ങൾക്കരികിൽ ഞാൻ തൊഴുകയ്യുമായ് നിൽക്കുമ്പോൾ
കേണു ഞാൻ പ്രാർഥിച്ചു, ദീപനാളങ്ങളെ
ഭസ്മമാക്കൂ, എന്നിലെ പാപങ്ങളൊക്കെയും
നയിക്കൂ എന്നെ, സത്യ സ്നേഹത്തിൻ പാതയിൽ
നിന്നു ഞാൻ നിശ്ചലനായ്, നിൻ തിരുമുമ്പിൽ
നിൻ സുന്ദരഗാത്രമാവോളം നുകരുവാൻ
കേട്ടു ഞാൻ, നിന്നിലർപ്പിക്കും പൂക്കൾതൻ സംഗീതം
നിന്നിലമരുമ്പോൾ അവയുടെ പുളകങ്ങളൊക്കെയും
മനസ്സൊരു പൂവാകും അനുഭൂതിയെത്ര സുന്ദരം
ആ പൂവുകളൊക്കെയും നേടും നിർവൃതിയെത്ര കാമ്യം
കേഴുന്നു ഞാനെന്റെ പ്രാർഥന കേൾക്കുവാൻ
ജീവിതവാരിധി ശാന്തമായൊഴുകുവാൻ, നിൻ കടാക്ഷത്തിനായ്
ധന്യമെന്തുണ്ട് ഇതിൽപ്പരമൊന്നായ്, ഈ മണ്ണിൽ
സഫലമായീടുകിലീ സുസ്വപ്നങ്ങളൊക്കെയും....

രാജൻ കിണറ്റിങ്കര

Sri Rama Dhyanam

PS Vinod

Kodanda Raamam Anisham Bhajaami
Kokilaaravam Janaki Ramanam
Padaja Paamshupaalita Ahalyam
Parameshwara Guru Guha Vaatsalyam
Vedanta Vedyam Ati Kausalyam Vishwaamitra Hitam Akautilyam

MEANING:

I always ("anisham") worship ("bhajaami") Kodanda Rama, Who delights ("ramanam") Janaki, having the cookoo-like ("kokila") voice ("aaravam"). One who helped ("paalita") Ahalya regain her original form by the touch of the dust ("paamshu") of His feet ("padaja"). He is endearing ("vatsalyam") to Parameshwara and Guruguha. Who is to be known ("vedyam") through Vedanta. Who is very ("ati") skilful ("kausalyam"); intimate ("hita") to Viswamitra and devoid ("a") of crookedness ("kautilyam").

പ്രാർത്ഥന:

(മഞ്ജരി)

കാരുണ്യവാരിധേ! താവകാനുഗ്രഹം
പാരിലെല്ലാർക്കും ചൊരിഞ്ഞീടണെ!
ഭൂവിങ്കലാരെല്ലാം നിന്നെഭജിക്കുന്നോ
ഭാവിസുഖമവർക്കുണ്ടു നൃൂനം.

താവൽപ്രഭാവത്തിന്റെ ചൈതന്ന്യമൊന്നുത-
ന്നിപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ശക്തിധാര
പുണ്യഫലങ്ങളും പാപഫലങ്ങളും
മാനവർക്കേകുക നീയല്ലയൊ?

സൂര്യചന്ദ്രാദികൾ താരകജ്ജാലവും
ആരുടെകാരുണ്യ ലീലയല്ലീ?
താവകകീർത്തനം പാടുവോരേവർക്കും
ദേവാദിദേവ സുഖമരുള്ളൂ.

N.R.Pillai (Raju)-Dombivli.

rajendranpillai@hotmail.com

Gita - some thoughts - Balagopal Ramakrishnan

If we ask any believer in the Hindu religion about Shree Krishna, without doubt we can see his face lighting up with love, reverence and bhakthi. If the same is put forward to those who have some knowledge about India, one can get a similar response.

It may be perhaps the one word that touches and brightens people's heart more often than any other single word, at least in this part of the world. Everybody is attracted to that one word-KRISHNA.

Mahabharata (Udyogaparva 71.4), gives this analysis of the word 'Krishna':

krishir bhu-vacakah sabdo nas ca nirvriti-vacakah

tayor aikyam param brahma krishna ity abhidhiyate

(Translation) - The word 'krish' is the attractive feature of the Lord's existence, and 'na' means 'spiritual pleasure.' When the verb krish is added to na, it becomes krishna, which indicates the Absolute Truth.

Eminent Hindu philosophers who commented on the name (the 57th) in the Vishnu sahasranama, offer explanations on similar lines. Adi Shankaracharya interprets it as 'The union of existence and bliss' and Parashara Bhattar as the 'The receptacle of extreme joy'.

Now the if word itself can evoke so much power, think of what his 'gita' which contains more than 700 verses can do to somebody.

For centuries the great 'song' remained obscure and unavailable to a very large part of the population and the nation and the humanity suffered for a long time.

More progressive saints like Jnaneswar,Ramakrishna Paramahamsan,Swami Vivekandan, Ramana Maharshi, Swami Chinmayananadan and others were instrumental in popularising it as it is today.

Now being fortunate to have this most powerful knowledge in such a short, concise and simple book form, it is just common sense to use them and make one's life more sublime.

The one single reason to start studying the Gita and using it in our daily life is that the very GOAL of life itself is 'happiness'. We strive to achieve it by leading a very active life. While doing so one may falter, fail and get lost.

One among the purposes of Gita is to show you the road map to SUCCESS; and SUCCESS achieved through righteousness alone will bring in the true HAPPINESS.

The simplest way to start with is to start reading it everyday. There are very many publications. The one I use for daily reading are the one published by ISCKON and that of Swami Chinmayananda. The ISCKON is with word meaning and the other gives a more detailed and scientific explanation.

It was not out of any deep spiritual quest or religious slant that I took up reading it. Long back when I attended some of the discourses of Swami Chinmayananda I found that it contains some very profound truths which we experience in our

daily life. They are laws whose understanding will help a person to move ahead in life with ease and effect. Also I found that the verses are very much within our reaches of understanding, since our Malayalam has lots of Sanskrit words.

See a verse like:

"Vyavasayatmika budhirekaha kuru-nandana
Bahu-shakha hy ananthascha budhdhayo avyavasainam"
(verse-41-chapter 2)

Almost all the words are familiar to us.The verse just explains the most important factor in Success-FOCUS. The verse very categorically states that if we attempt too many things at a time one would be unsuccessful in their attempts.

Every verse indicates the laws that governs our life some way or the other. Studying and applying it just makes sense.Bhagawan has said many times over in the Gita that all those who follow my 'opinion' will succeed in life. In conclusion he also said :

"iti te jnanam akhyatam
guhyad guhyataram maya
vimrsyaitad asesena
yathecchasi tatha kuru"
(verse 63-chapter 18)

Herein lies the beauty of 'Gita', which allows one to do his own thorough deliberations before accepting what is said in it. He says feel free to deliberate on what I said, freely and completely, and do what you want to do.

Most people spent most of their life doing something or the other in pursuit of PROSPERITY (shree), VICTORY (vijaya), POWER (bhutih) and MORAL JUSTICE (CHARACTER) (nitih).

Sanjay's comment at the end of the Gita makes reading Gita all the more compelling:

"yatra yogeshvarah krsno
yatra partho dhanur-dharah
tatra srir vijayo bhutir
dhruva nitir matir mama"
(verse 78 chapter 18)

Remember the 'mahavakya'- TATWA-MASI. With YOU (arjuna) and GOD (krishna) together there isn't anything one can achieve.

Go ahead and find reasons to study and apply our Bhagavan's teachings-NOW- better late than never.

OM NAMO NARAYANA:

- Balagopal Ramakrishnan

Om Namo Narayanaya:

ഒരൽപ്പം ഭക്തിചിന്തകൾ

രാജൻ കിണറ്റിങ്കര

ഭക്തി! എന്താണീ വാക്കിൻെറ അന്ത:സത്ത. ഭക്തി ആരാധനയാണോ, പ്രേമമാണോ, അതോ സ്വയം കീഴടങ്ങലാണോ. നമ്മളെല്ലാം ദൈവത്തെ (അവനവൻ വിശ്വസിക്കുന്ന) ആരാധിക്കുന്നു. ആ ആരാധന, കൂടുതൽ ആഴത്തിലാകുമ്പോൾ അത് പ്രേമമാകുന്നു. പ്രേമത്തിൻെറ മൂർധന്യത്തിൽ അത് സ്വയം കീഴടങ്ങലാകുന്നു.

ഈ ഭക്തി, അതിൻെറ എല്ലാ ഭാവങ്ങളോടും കൂടി നമുക്ക് അർപ്പിക്കണമെങ്കിൽ, നമ്മുടെ മനസ്സും, ശരീരവും ചിന്തകളും സുതാര്യമായിരിക്കണം. നമുക്കു ചുറ്റും അപ്രിയമായ പലതും നമുക്ക് നിത്യജീവിതത്തിൽ നേരിടേണ്ടി വന്നേക്കാം. പലതും നമ്മുടെ കയ്പിടിയിൽ ഒതുങ്ങാത്തതും നമുക്കു നിയന്ത്രിക്കാൻ പറ്റാത്തതുമായിരിക്കും. അവയെക്കുറിച്ചു നാം വേവലാതിപ്പെടുമ്പോൾ, നമ്മുടെ ചിന്തകൾ മലീമസമാകുന്നു, അപ്പോൾ നമ്മുടെ മനസ്സും അശുദ്ധമാകുന്നു. അവിടെ പ്രേമവായ്പ്പോടെയുള്ള കീഴടങ്ങൽ അസാധ്യമാകുന്നു. നമ്മളിലെ ദൈവികത നഷ്ടപ്പെടുന്നു. നമ്മുടെ ചുറ്റുപാടുകൾ അശുദ്ധമാകുന്നു, ആ ചിന്താ തരംഗങ്ങൾ, ഭർത്താവിൽ നിന്ന് ഭാര്യയിലേക്കും, മറിച്ചും, അമ്മയിൽനിന്ന് കുട്ടിയിലേക്കും, പിന്നെ അവരുമായി ഇടപെഴകുന്ന എല്ലാവരിലേക്കും പകരുന്നു. ഇതിനുള്ള ഒരേഒരറ്റ വഴി, "അവഗണിക്കുക" എന്നതാകുന്നു. അവനവന്ന് നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയാത്ത ചീത്ത കാര്യങ്ങളെ അവഗണിക്കുക.

രണ്ടാമത്, സ്വന്തം കർമ്മങ്ങളിൽ വീഴ്ച്ച വരുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഭക്തി ശരിയായ രീതിയാണോ. അതിനെ ഭക്തിയായി കണക്കാക്കാമോ. നമുക്കെല്ലാവർക്കും ദൈവം ഒരോരോ കർമങ്ങൾ തന്നിട്ടുണ്ട്. അമ്മക്ക്, അച്ഛന്ന്, മക്കൾക്ക്, ഭർത്താവിന്ന്, ഭാര്യക്ക്, അങ്ങിനെ പോകുന്നു ആ പട്ടിക. ആ കർമങ്ങളെ ഭംഗിയായും, ആത്മാർത്ഥതയോടെയും ചെയ്യുമ്പോൾ നമ്മുടെ മനസ്സു നിറയുന്നു. നമ്മൾ അറിയാതെ കൈ കൂപ്പുന്നു, ദൈവമേ, എനിക്കിതിന്നു കഴിഞ്ഞല്ലോ, എന്നെ ഇതിന്നു പ്രാപ്തനാക്കിയല്ലോ. അവിടെയാണ് നമ്മൾ ശരിയായി കീഴടങ്ങുന്നതും. അതുതന്നെയാണ് ഈശ്വരന്ന് അഭികാമ്യമായതും.

ഉദാഹരണത്തിന്ന്, ഹോം വർക്ക് ചെയ്യാനിരുന്ന കുട്ടി കൂടെക്കൂടെ അച്ഛനെയോ അമ്മയെയോ വിളിക്കുമ്പോൾ അവർക്കു ദേഷ്യം വരുന്നു.

അവർ കുട്ടിയെ വഴക്കു പറയുന്നു, ചിലപ്പോൾ തല്ലിയെന്നും വന്നേക്കാം. കുട്ടി അവൻെറ ജോലി, അതായത് ഹോം വർക്ക്, ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടാണ് കുട്ടിയെ അവർ വഴക്കു പറയുന്നത്. വഴക്കു കഴിയുമ്പോൾ സ്വാഭാവികമായും കുട്ടിയെ വഴക്കു പറഞ്ഞതിലും അടിച്ചതിലും അച്ഛനും അമ്മയ്ക്കും കുറ്റബോധം തോന്നുന്നു. അതിനെക്കുറിച്ചാലോചിച്ച് മനസ്സിനെ അസ്വസ്ഥമാക്കുന്നു അതിനെക്കുറിച്ച് വിഷമിച്ച് അവനവൻെറ പല പ്രധാന കാര്യങ്ങളിലും അഛനും അമ്മയും വീഴ്ച്ച വരുത്തുന്നു. അപ്പോൾ കുട്ടിയാണെങ്കിലും അവൻെറ ഇളംമനസ്സിൽ തോന്നുന്നു, അച്ഛനും അമ്മയും സ്വന്തം ജോലി ചെയ്യാതെ എന്തിനെന്നെ ശിക്ഷിക്കുന്നു. ഒരുപക്ഷെ അവനതു ചോദിച്ചേക്കില്ല, പക്ഷെ, അവൻെറ കൊച്ചു മനസ്സിൽ അതൊരു ചോദ്യമായി അവശേഷിക്കും. ഒരു കുട്ടിക്ക് അവൻെറ മാതാപിതാക്കളെപ്പോലെയാണ് ഓരോരുത്തർക്കും ഈശ്വരനും. നമ്മൾ നമ്മുടെ കർമ്മങ്ങൾ ശരിയായ രീതിയിൽ ചെയ്യാതെ ഭഗവാനെ വിളിച്ചാൽ ഭഗവാൻ വിളികേൾക്കില്ല.. എവിടെയൊ പണ്ടു വായിച്ച കാര്യം ഓർമ വരുന്നു.: “വഴിയിൽ വച്ച് നിങ്ങളുടെ കാർ കേടുവന്നാൽ ഭഗവാനെ വിളിച്ചു കരഞ്ഞതുകൊണ്ടു പ്രയോജനമില്ല, ഒരു മെക്കാനിക്കിനെ തേടുകയാണ് വേണ്ടത്”. ഇവിടെ നമ്മുടെ കർമ്മം മെക്കാനിക്കിനെ എത്രയും പെട്ടെന്ന് സമീപിക്കലാണ്. ആ കാര്യം നമ്മൾ സമയം പാഴാക്കാതെ ചെയ്യുമ്പോൾ കാർ ശരിയാക്കി എടുക്കുന്നതിൽ ദൈവം നമ്മോടൊപ്പം നിൽക്കുന്നു

ദൈവം ആരേയും ശിക്ഷിക്കുന്നില്ല, ആരേയും തോൽപ്പിക്കുന്നുമില്ല. നമ്മളുടെ പ്രവർത്തികൾ ദൈവത്തിനു ഇഷ്ടപ്പെടാതെ വരുമ്പോൾ, അല്ലെങ്കിൽ ഈശ്വരേച്ഛക്കു വിപരീതമായി നമ്മൾ പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ ദൈവം നമ്മിൽനിന്നകന്നു നിൽക്കുന്നു. അപ്പോൾ നമ്മൾ ജീവിതത്തിൽ പരാജയപ്പെടുന്നു. അപ്പോൾ നമ്മൾ നമുക്കുപറ്റിയ പരാജയങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ട് ദൈവനിശ്ചയപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കണം, വീണ്ടുമൊരു പരാജയത്തിന്ന് അവസരം ഉണ്ടാക്കാതെ. തോറ്റുകഴിഞ്ഞല്ല ഭഗവാനെ സമീപിക്കേണ്ടത്, തോൽക്കാതിരിക്കാനാണു സമീപിക്കേണ്ടത്.

നിങ്ങളോട് ഒരാൾക്ക് വിദ്വേഷമോ വൈരാഗ്യമോ ഉണ്ടെങ്കിൽ അയാളെ കൂടുതൽ സ്നേഹിക്കുക. അങ്ങിനെ അയാളുടെ മനസ്സിൽ നിങ്ങളോടു തോന്നിയ വിദ്വേഷത്തിന്ന് പശ്ചാത്താപം ജനിപ്പിക്കുക. ആ പശ്ചാത്താപം അയാളിലെ പാപങ്ങളെ കഴുകി കളയുന്നു, നിങ്ങൾക്ക് ഒരു സുഹ്രുത്തിനെക്കൂടി ലഭിക്കുന്നു.

ഒരു സംഭവം പറയാം. ഒരാൾ ബസ്സിൽ യാത്ര ചെയ്യുകയായിരുന്നു. വഴിയിൽ എവിടെയോ അയാൾക്ക് ഇറങ്ങണമായിരുന്നു. അയാൾ കണ്ടക്ടറോടു പറഞ്ഞു ബസ് നിർത്തിച്ച് അയാൾക്കിറങ്ങേണ്ട സ്ഥലത്ത് ഇറങ്ങുന്നു. ബസ് വീണ്ടും മുന്നോട്ട് നീങ്ങുന്നു. നാലുവാരമുന്നോട്ടു നീങ്ങിയ ബസ്സിന്മേലേക്ക് ഒരു മരക്കൊമ്പു പൊട്ടിവീഴുന്നു, ബസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന കുറേപേർക്ക് ആ അപകടത്തിൽ പരുക്കു പറ്റുന്നു,പലർക്കും ഗുരുതരമായിതന്നെ. സ്വാഭാവികമായും, ഏതൊരാളും ചിന്തിക്കുമായിരുന്നു, ആശ്വാസം, ഞാൻ ഇറങ്ങികഴിഞ്ഞല്ലോ. പക്ഷെ, അയാൾ ചിന്തിച്ചത് ഇതായിരുന്നു, "എനിക്കാ ബസ്സിൽതന്നെ ഇരുന്നാൽ മതിയായിരുന്നു, ഇറങ്ങേണ്ടിയിരുന്നില്ല". എന്തുകൊണ്ടാണ് അയാൾ അങ്ങനെ ചിന്തിച്ചത്? അയാൾ ഇറങ്ങാനെടുത്ത സമയംകൊണ്ട് ബസ് അപകടസ്ഥലം കടന്നുപോകുമായിരുന്നു, അങ്ങനെ ഒരുപാട്പേർ അപകടത്തിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടുമായിരുന്നു. ഇതുപോലെയായിരിക്കണം നമ്മുടെ ചിന്തകളും.

അടുത്തതായി, ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കാതെ ജീവിക്കുന്നതിനെക്കാൾ പാപീയമായ കാര്യം, ദൈവത്തിന്റെ തോഴനായിക്കൊണ്ട് ഭഗവാന്റെ ഇച്ഛകൾക്ക് വിപരീതമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതാണ്. ദൈവം വിശാലത ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. വിശാലമായ മനസ്സ്, വിശാലമായ ചിന്തകൾ, വിശാലമായ പ്രവർത്തികൾ. ഈ വിശാലതയുടെ പ്രതീകങ്ങളാണ്, ശിവന്ന് പ്രിയപ്പെട്ട കൈലാസ പർവതവും, കൃഷ്ണനു പ്രിയപ്പെട്ട വൃന്ദാവനവും. അതുകൊണ്ട് പ്രതിഫലേച്ഛ കൂടാതെ, നിസ്വാർഥമായി, സ്നേഹസ്വരൂപമായി വിശാലമായ ജീവിതം നയിക്കുക, ദൈവം നിങ്ങളോടൊപ്പം എപ്പോഴും ഉണ്ടായിരിക്കും.

രാജൻ കിണറ്റിങ്കര

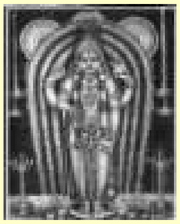

Om Namo Narayanaya:

Gopalavimsati

by**Vedanta Desika**

Desika has written devotional hymns on all the *archaavathaaras* the deities of all the *vaishnavite* shrines but none of the forms of Lord Narayana seems to be so dear to him as His incarnation as Krishna. *Gopalavimsati*, twenty verses in praise of Krishna is the most exquisite work exuding charm and beauty. Yadhavaabhyudhaya is an epic which seems to be an elongated version of *Gopalavimsati* as it elaborates on the subtle references to the exploits of Krishna therein but it is rich in poetic skill and intellectual excellence. The most significant fact which points out to the link between the two works is that the opening verse of both the works is the same.

The *mangalasloka is*

***vande brindavanacharam vallaveejanavallabham*;**
***jayanteesambhavam dhaama vyjayantheevibhooshanam*.**

This verse is rich in meaning and brings out fully the glory of Krishna. It means, Salutations to Him, who was born on *Krishnaashtami*, who used to inhabit the Brindavan, adorned with the garland of forest flowers, self effulgent and loved by gopis. The four adjectives given to the Lord, namely, *brindavanacharam*, the one who roams around in Brindavan, *vallveejanavallabham*, the beloved of the gopis, *jayantheesambhavam*, born on the day of His avatar, *vyjayantheevibhooshanam*, adorned by the forest flowers are rich in meaning as they denote His *vathsaltya*, *souseelya*,soulbhya and *svamithva*.

His *Vaathsalya*, love towards His dependents is indicated by *Brindhaavanacharam* , which is like that of a cow towards its calf. *Brindha* denotes His devotees, for whose protection, *avanaaya,* He moves about, *charathi*. This dispels the fear in the heart of His punishment for the wrong deeds one has committed, *svaaparaadha bhaya nivarthakam.* Appayya dikshitha, in his commentary says that He, who was dhandakaaranyachara, walked in the dhandaka forest for the protection of the rshis became brindhaavanachara, for the protection of the cows, in Krishnaavathaara true to His promise later, parithraanaaya saadhoonaam vinaasaaya cha dushkrthaam, dharma samsthaapanaarthaaya

samhavaami yuge yuge, I manifest Myself in each epoch in order to protect the good and to punish the wicked. The cows represent the good who resort to the Lord for their welfare. Sentiment, rasa, exhibited by this epithet is adbhutha, wonder that the lord assumes the form of a cowherd and showers His love to one and all, man, bird and beast. The same vathsalya as He has shown towards Prahladha so that Hiranya kasipyu could not harm even a hair on his body, towards Jatayu in Ramaavathaara and towards all His dependents in Krishnaavathaara which made Him even to wash and feed the horses during the Mahabhaaratha war.

Valavee jana vallabham, the beloved of the gopis, is the epithet chosen for the purpose of indicating His *Souseelyam*, benevolence. *Souseelyam* is defined as *mahathah mandhaihi saha neerandhra samslesha svabhaavah*, the close friendship shown by the great towards the humble folk. This quality of the Lord dispels the fear that He is beyond comprehension. Appayya dikshitha says that the fact that He who enjoys the uninterrupted union with Mahakakshmi was also able to enjoy the company of the simple cowherd girls is the proof of His *souseelya*. The term *Vallavijana* is used to denote their nomad existence as *valla* means movement. The sentiment expressed here is *sringara.*

Desika uses the epithet *Jayanthee sambhavam* to denote the *soulabhya* of the Lord, in taking birth in the *yadhavakula*, which removes the fear that the Lord is unapproachable. *Soulabhyam* is *labhdhum susakathvam*, easy accessibility. The significance of the word *jayanthee sambhava* instead of *Devakisambhava* implies that the Lord manifested Himself as Krishna and was not born, according to His words *sambhavaami yuge yuge* and *yadha yadha hi dharmasya glaanirbhavathi* ------- *thadhaathmaanam srjamyaham*. *Jayanthi* also means *jayam thanothi*, victorious in the *vinaasa* of *dushkrtha,* indicative of virarasa. It is interesting to observe here that the words *jayanthi* and *janmaashtami* are used only to mark *Krishnajayanthi*, *janmaashtami avathaara dhinasya jayantheethi vyavahaarah* and all the others are mentioned as *Ramanavami* , *Nrsimhajayanthi* and so on.

Dhaamavyjayantheevibhooshanam relates to the *svaamithva*, overlordship.. *Dhaama* means the self effulgent nature and *vyjayayanthi* which normally means garland of forest flowers also implies *bhoothathanmaathra adhishtaana devatha* the divinity behind the elements. The *vanamaala* here is the *maya* of the Lord which He wears like a garland in His manifestations This indicates that Krishna is the *Parabrahman* who is the cause of this universe created out of His own Maya.

The *Paravasudeva* is referred to by this epithet.

The next sloka describes the Gopalayantra.

vaacham nijankarasikaam prasameekshmaaNah
vaktraaravindavinivesita paanchajanyah
varNatrikoNa ruchire varapundareeke
baddhaasano jayathi vallavachakravarthee.

The Lord is seated on , a lotus shaped aasana, *varapuNdareeke*, which is beautiful, *ruchira,* and *trikoNa ,* with three angles and contains varNa, letters of the Gopalamantra.Within a lotus of eight petals there is a triangle and the *varNa,* letters represent *Vak,*Sarasvatidevi, *nijaanka rasika,* who enjoys the *anka* , lap, meaning the center of the yantra. Krishna is looking at her, *prasameekshamaaNah,* His glances directed towards her to give jnana . The implication here is that the wisdom of even Sarasvati is from the Lord only.He has the Panchajanya, the conch which is the source of all sounds being praNavasvarupa, in His lotus like mouth, *Vaktraaravindavinivesitha paanchajanyah.* The Lord is referred to as *vallavachakravarthee,*the Lord of the cowherds.He is a chakravarthee , the emperor of the universe though born in the vallaveekula. The rest of the slokas are beautiful describing the leelas of Krishna which we shall see in the next issue.

Dr. Saroja Ramanujam,M.A.,Ph.D.,
6/58 Bheemanna garden street, Abhiramapuram,
Chennai 600018.

കൃഷ്ണാ ഗുരുവായൂരപ്പാ!

ഒരു കവിത

Suresh Sivan

തിരു രൂപം എപ്പൊഴും തെളിയണം - മനസിൽ
തിരു നാമം എപ്പൊഴും തുളുംബണം - നാവിൽ
ശ്രീ രാഗം എപ്പൊഴും ഉണരണം - എൻ കണ്ഠത്തിൽ
ശ്രീ രാമ രാമ കൃഷ്ണാ ഹരേ ഹരേ - ശ്രീ രാമ രാമ കൃഷ്ണാ ഹരേ ഹരേ

ചെയ്യുന്നതെല്ലാം കൃഷ്ണീയം ആവണം
പറയുന്നതെല്ലാം നാരായണീയം ആവണം
കാണുന്നതെല്ലാം തിരുരൂപം ആവണം
കണ്ണടച്ചാലും തെളിയണം തിരുരൂപം
ശ്രീ രാമ രാമ കൃഷ്ണാ ഹരേ ഹരേ - ശ്രീ രാമ രാമ കൃഷ്ണാ ഹരേ ഹരേ

ഇനിയും ദ്വാപരം പിറക്കണം
ഇനിയും അമ്പാടി ഉണ്ണിയായ് പിറക്കണം
ഇനിയും വരണം എൻ മനസ്സിൻ വൃന്ദാവനത്തിൽ
ഇനിയും ഞാനൊരു ശ്രീ ദാമവാകണം
ശ്രീ രാമ രാമ കൃഷ്ണാ ഹരേ ഹരേ - ശ്രീ രാമ രാമ കൃഷ്ണാ ഹരേ ഹരേ

കൃഷ്ണാ പീതാംബരത്തിലെ ഒരു ചെറു നൂലിഴയായ് മാറട്ടെ എന്റെ ജന്മം
തൃപ്പാദം സ്പർശിക്കും മൺതരി ആവട്ടെ എന്റെ ജന്മം

-- സുരേഷ് ശിവൻ

Akrura's Mission to Vrindavanam

K.V Gopalakrishna

All his attempts to do away with his enemy number one proving futile, Kamsa was totally non-plussed. He was spending sleepless nights, as even a wink of his eye-lids was frightening to him, as he would only see bad omens.

One day, as though acting in accordance with the Lord's wish, Sage Sri Narada met Kamsa and informed him that the Lord was actually born as the eighth child of Devaki for the purpose of slaying him and that he was then growing up in Vrindavanam as the son of Nandagopa. On hearing this, Kamsa, though blinded by conceit and arrogance, became all the more frightened, and desperately prepared to employ various extreme steps in the immediate rush of anger. However, on second thoughts, he felt that secretive and new expedients were more productive of success. Consequently, he engaged wrestlers like Chanura and Mushtika and stepped up all other preparations for killing Krishna. He decided to celebrate, according to tradition, the festival of 'Dhanur-yaga' (worship of the bow) and being keenly intent on fulfilling his evil designs, to get Krishna over for the said 'Dhanur-yaga', he deputed, in his own chariot, Akrura, a Yadava, who was, of all his aides, very trustworthy and skilful in action, to Vrindavanam to bring to Mathura, Nandagopa and others to participate in the Dhanur-yaga. O Lord! The great fortune of Akrura! Though Kamsa was the foremost among the wicked, it was only his command that brought Akrura to Krishna's vicinity. For how long and how constantly had that Akrura, foremost among devotees, ardently prayed for adorning his head with at least one speck of dust from Krishna's lotus feet? There cannot be a greater example than Akrura for devotion. O Lord! Was not the job assigned by Kamsa to Akrura, namely, to bring Krishna with him, one not attainable even by Yogis? O Lord! The more one thinks of the sweetness of Krishna's quality of attracting devotees to Krishna'sself, the sweeter it is!

Akrura was a great Yadava, well known by his other name "Daanapati", an exceedingly generous man. Many Yadavas had left the country, unable to bear the harassment and torment by Kamsa and taken refuge in distant towns, villages, forests and mountains. But a few were obliged to continue to depend on Kamsa. And Akrura was one of them.

Akrura, also a brother of Vasudeva, was the object of Sri Krishna's respect and devotion as His paternal uncle as well. He occupies a very high place among the Lord's great devotees. Akrura's journey to Vrindavanam, filled with joy and abounding in sweet memories, has been the subject of celebrated and delightful narration by many a great poet!

Akrura, the foremost among the virtuous, knew that Krishna was the son of his close relative Vasudeva and was really Sri Padmanabha incarnated in human form to destroy the wicked. For that reason, that Yadava was, since a long time, eager to serve at Krishna's divine feet. Always praying that the fortune of having Krishna's darsanam should materialise, Akrura did not, however, express his eagerness outwardly due to fear of Kamsa. Now that Kamsa himself had ordered him to bring Krishna along with him, he became exhilarated at the turn of fortune and, enthusiastic about the prospect of imminently having Krishna's darsanam, became filled with abounding happiness, the fruit of his virtuous deeds.

After obtaining Kamsa's order, he (Akrura) spent that night in Mathura over-whelmed by joy. When the day broke, he travelled to Krishna's abode (Vrindavanam), in his chariot. Throughout the journey he, a long-time devotee of Krishna, very keenly desirous of having Krishna's darsanam, savoured in his mind again and again, various thoughts regarding Krishna, humbled with abounding happiness."

However, since he was one of Kamsa's dependents and had been deputed as the emissary of that wicked person for the purpose of inviting Sri Krishna for the Dhanur-yaga without, however, revealing the hidden objective behind the ceremony, he was assailed by doubts whether Krishna's darsanam that could be had only as the fruit of good deeds, could be had at all in that trip. In order that such an unfortunate contingency should not happen, he spent the time of his journey praying with all his heart, that the turn of fortune should be in his favour. Therefore, neither did he pay attention to any happenings on the way nor did he exercise any of his external sensory organs.

It was the chariot of Akrura's mind – the pet desire he was nourishing, of having Krishna's *darsanam*-- that was travelling faster towards Krishna

than even the real chariot in which he was physically travelling. ‘Sri Krishna resides in all hearts, of a form expounded by all Vedas in different ways, as the manifested form or as the Immanent Absolute! Will I be able to see that Krishna with my physical eyes? Since I am now on the mission of inviting the Lord for the *Dhanur-yaga* by Kamsa’s order, I shall certainly have that fortune. However, will I have the good fortune of prostrating before His lotus feet and touching Him? Since I constantly meditate on His divine form with a mind free from blemishes, I shall have that fortune too. In addition, will I be fortunate enough to be able to embrace the tender body of that embodiment of Supreme Bliss ? Since He is amenable to the wishes of devotees, that also will be possible for me. No doubt about that. Since I am a servant of Kamsa, will the Lord converse with me? Since He makes no distinction at all between friend and foe, He will surely say something to me. Will it be something favourable or unfavourable? Why am I having such doubts? I have certainly got the merit to achieve all these. Of that, there is no need for any further doubt or thought. Now, where shall I see the Lord? In *Vrindavanam*, grazing cows? Or in the midst of Gopis? Or, amidst friends of the same age? Maybe, He may be busy doing service to Nandagopa and Yasoda?’ Akrura, who was immersed in such unending thoughts travelled without paying attention to any other matter on the way.”

In due course of time, going beyond the path of single-minded reflections on Krishna, Akrura reached Vrindavanam that had been sanctified by contact with Krishna’s divine feet and was worthy of respect and worship even by Brahma, Siva and other Devas. ‘O, Krishna, endowed with charming eyes shaped like petals of the red-lotus flower! How can the diversity of emotions experienced by Akrura due to intense devotion in those blessed moments, when he was entering the heavenly atmosphere of Vrindavanam, be described?’ It looked as though Akrura was immersed in the ocean of Supreme Bliss, the activities of all his external and internal sensory organs having ceased, as in the case of one who is drowned in water. Again, he looked like a person who was in a state of stupor, who had lost all awareness of happiness or sadness and had become delirious. Akrura did attain all states indicative of happiness that was unalloyed, indescribable and stupefying, productive of sweat and horripilation.”

K V Gopalakrishna

ഗുരുവായൂരിൽ തൊഴുതു നിൽക്കുമ്പോൾ

എ.പി.സുകുമാർ, കാനഡ

ഗുരുവായൂരിൽ തൊഴുതു നിൽക്കുമ്പോൾ
ജപമായി നാവിൽ നിൻ സഹസ്രനാമം
ആയിരം നാമത്താൽ എങ്ങിനെ വാഴ്ത്തും
ശതകോടിസൂര്യപ്രഭയാണു നീ
ലീലാവിലാസങ്ങൾ എങ്ങിനെയറിയും
ധ്യാന സ്വരൂപമെനിക്കപ്രാപ്യം

ചന്ദനച്ചാർത്തണിഞ്ഞാ ദിവ്യരൂപ
മുള്ളിൽ നിറയ്ക്കാൻ വെമ്പൽ പൂണ്ടും
കേശാദി പാദങ്ങൾ കണ്ണിൽ നിറയ്ക്കാൻ
പലവുരു തിരക്കിൽ എത്തി നോക്കിയും
നടയ്ക്കലെത്തുമ്പോൾ എന്തേ കണ്ണാ
കണ്ണുകൾ താനെ അടഞ്ഞുപോയീ എന്റെ
കണ്ണുകളെന്തേ അടഞ്ഞു പോയി...
ശ്രീകോവിൽ ചുറ്റി പ്രദക്ഷിണം വെയ്ക്കുമ്പോൾ
ആ മുഖമോർമ്മയിൽ മറഞ്ഞും പോയീ

കാണിക്കയിട്ടിടാൻ ഇന്നും മറന്നു ഞാൻ
എന്നിലെ ഞാനെന്ന ഭാവം
എന്നിനിക്കാണും കണ്ണാ എന്നിനിയാകുമീ
കാണിക്കയാമഹം നൽകാൻ
അല്ലെങ്കിൽ കണ്ണാ എടുത്താലുമെന്നഹം
നിന്റേതുമാത്രമല്ലേ കണ്ണാ ഇതു
നിൻ കൃപ മാത്രമല്ലേ

Papanasam

P.S. Vinod

Parvati in the form of Durga then rose and entered the battlefield. With weapons blazing like flames in Her sixteen hands, She attacked Mahisha who came charging at Her fiercely. When Mahisha appeared on the battlefield with sword and shield, Durga armed Herself with a sword, shield and a discus. While the battle between Durga and Mahisha was raging, the *devas* prayed to Durga thus, "Devi! The world is suffering on account of the battle. It is but a sport to you. Mother of the world! Kindly end this game quickly for the welfare of the world."

Thus beseeched by the *devas*, the Goddess Durga threw Mahisha down and trod on him and pierced him with Her trident. Being caught thus the demon let out a scream. Durga severed Mahisha's head with Her sharp sword and danced upon it. The *devas* showered flowers upon Her and praised Her. The loud sound of the celestial musical instruments heralded the death of the cruel *rakshasa* and the arrival of peace. The *devas* then appealed to Her, "Let that head be severed completely. It still appears to possess some life. Let us remember this form of Thine treading upon the body of the demon; also grant the boon that those who meditate on this form shall overcome all obstacles and finally attain liberation." The Goddess was pleased to say, "Be it so."

Parvati regained Her original form with matted locks wearing the bark of a tree as a garment and looked at the demon's throat which had been pierced. Seeing a *linga* inside, She held it in Her hands. The Goddess was unable to free Her hand of the *linga* as it stuck to Her palm. She exclaimed: Alas! What have I done! It is a devotee of Siva I have slain! She went to the Sage Gautama along with Her companions and said to him: I offered my protection to the *devas* who took shelter under me. In doing so I have in my ignorance slain Mahishasura, a devotee of Siva. The *Sivalinga* which was in his throat does not leave my hand. How shall I expiate the sin of having killed a devotee of Siva?

On hearing this, Gautama said: O Gowri! Do not fear. This *rakshasa* is not a devotee. He was

a *siddha* in his past life. He became a bison on account of a curse; he was not only a demon, he used to eat human beings. The *Sivalinga* worn by one of the devotees of Siva who was unfortunate enough to be devoured by him got stuck in his throat. As he had a *linga* inside him when he died and as he came into contact with your divine lotus-like feet, his curse has been lifted. Whoever wears a *Sivalinga* certainly attains Liberation whether he does so with or without devotion and faith. Moreover, even heinous crimes for which no expiation has been prescribed, will certainly be forgiven when one has *darshan* of the Arunachala Hill. Notwithstanding the noble Gautama's assurance, the Goddess continued to feel penitence for Her act of slaying a devotee of Siva.

At this moment She heard a voice in the sky that addressed Her, "Cleave the earth with your sword. Out of that cleft will arise simultaneously the nine rivers, *viz.*, the Ganga, the Yamuna, the Sindhu, the Godavari, the Saraswati, the Sona, the Kaveri and the Narmada, all together. Bathe daily in this *Kadga tirtha* (the spring caused by the sword) for a whole month beginning on the day on which the moon is in the constellation *Jyeshta*, repeating the *aghamarshana mantra* (a *mantra* recited before taking a ritualistic bath). If you live near that *tirtha* no fear will be felt, there will be no drought and I shall be pleased. Leave the *linga* that is in your hand beside the spring, take a bath in it and worship the *linga* with due offerings. You must with a tranquil mind install that *linga* on the bank of the *tirtha* and name it Papanasam.

(From 'Arunachala Mahatmyam' – Sri Ramanna Mahirshi)

Contributed by P.S. Vinod

|| Geeta Dhyaanam ||

Veena Nair

Om Namo Narayanaya

All students of the Geeta chant the nine stanzas of the Geeta Dhyaanam before starting their daily lessons; these verses, said to be composed by Shri Madhusudhan Saraswati, are chanted with complete understanding so that the mind becomes quiet and ready to absorb the full import of the lessons to follow. The Geeta was transmitted by the Lord of the Universe to Arjuna, also called Paartha, who was full of anxieties, worries, and self-doubts and all the other sorrows and limitations that plague all human beings. The Geeta therefore is as much a teaching for mankind as it was for Arjuna.

Om, Paarthaaya pratibodhitaam,
Bhagavataa Naarayanena svayam,
Vyaasena grathitaam puraana-muninaa
Madhye mahaa-bhaaratam;
Advaita-amrita-varshinim Bhagavatim
Ashtaa-dasha-adhyaa-yineem
Amba tvaam-anusanda-dhaami
Bhagavad-Gitey bhava-dveshinim ||1||

Om.
O Bhagavad Geeta, the knowledge of which was imparted to Arjuna by Lord Narayana Himself, and which was included in the Mahabharat by the ancient sage Vyaasa, and which showers the nectar of Advaita in the form of eighteen chapters; I constantly meditate on Thee, O Blessed Mother, who art the antidote to the rocking experiences of change i.e. to the boat of life rocked by the turbulent seas of samsara.

Here Geeta is addressed as the Mother to whom children can turn to for solace and guidance, irrespective of the nature of the crisis, and irrespective of the nature of the sins committed by the children. A mother never gives up any child

as lost, and an errant child can always turn to her, supremely confident that she will forgive all and offer comfort.

Namstute Vyaas-vishaal buddhe,
phulla arvinda-aayata patra netra,
yen tvaya Bhaarata-taila-purna
prajwaalito-jnaana-mayah pradeepaha ||2||

We offer salutations to Vyaasa of mighty intellect, who has eyes like the petals of a lotus in full bloom, who lit the lamp of knowledge filled with the oil of the stories from the Mahabhaarat. Here we are offering salutations to the author of the Mahabhaarat, who was blessed with supreme intellect and good looks and who recorded for us the Ultimate knowledge knowing which all other knowledge can be acquired.

prapanna paarijaataaya totra-veytra-eka paanaye
Jnaana mudraaya Krushnaaya Geeta-amruta-duhe namaha ||3||

We offer salutations to Shree Krishna, who is the paarijaata or the kalpataru or the wish-yielding tree; one who bestows all blessings and fulfills all desires of those who surrender to Him, who in one hand holds the cane that shepherds or guides homewards the cattle who are under his protection and in the other depicts the symbol of knowledge, and who has milked the nectar of the Geeta

Sarvo-Upanishado gaavo dogdha Gopaalnandana
Paartho vatsa sudhir-bhoktha dugdham Geeta-amrutam mahat ||4||

All the Upanishads are the cows, the cowherd's son i.e. Sri Krishna is the milkman (dogdha). Paartha is the calf, men of purified intellect (sudhi) are the enjoyers (bhokta) and the supreme nectar that is the Geeta is the milk.
The cow, out of love for her calf, gives out its milk to the utmost, in plentiful; but it is not only the calf that enjoys the milk, but everyone who can afford to can get that milk; in the same way, although Arjuna is the reason for the outpouring of the Geeta, all sincere and intelligent human beings can partake of this milk of the Upanishads.

Vasudeva sutam devam kamsa chaanoora-mardanam
Devaki parmaanandam krishnam vande jagad-gurum ||5||

I salute Sri Krishna, the son of Vasudev, the destroyer of Kamsa and Chanoor, the supreme bliss of Devaki. Here Vasudev can also be understood as vasus – 'different seasons' and deva- 'that which illumines' so Vasudeva also indicates the pure consciousness in us; Devaki's is the womb that carried God in his form as Shri Krishna—Krishna is source of all the joys and fulfillment to Devaki, the mother-the world of matter or Prakriti.

Bheeshma Drona tataa Jayadratha-jalaa Gaandhaara nilotpalaa
shalya graaha vati-krupena vahani karnena vela-akula
ashwatthaama vikarna ghora makaraa duryodhana-aavartini
sah-uttirnaa khalu Paandavai rananadi kaivartakah Keshavaa ||6||

And now the setting of the Kurukshetra battleground is outlined before the eye of the meditator: The river of battle with Bhishma and Drona as the riverbanks, with Jayadratha as the water present everywhere, the King of Gandhaar as the blue water lily or the dark blue rock, Shalya as the shark that swallows its victims without even chewing them, Krupa as the current that swept everything in its path, Karna as the breaker, the mountainous waves, Ashwathaama and Vikarnaa as the terrible crocodiles, Duryodhana as the whirlpool, such a river of battle was crossed by the Pandavas with Krishna as the ferryman. This also suggests that Arjuna was able to cross the river of life with the guidance of his divine boatman Sri Krishna

Paaraasharya vachah sarojam-amalam Geetartha gandhot-katam
naanaa-khyaanaka-kesaram Harikathaa sambodhanaa-bodhitam |
Loke sajjana shatapadair-aharahah pepiyamaanam mudaa
bhuyaad Bhaarata pankajam Kalimala Pradhwamsinah shreyase||7||

Here the meditator invokes the whole of the Mahabharata as the lotus, a symbol of beauty and auspiciousness: May the spotless lotus of the Mahabharata--born in the waters of the words of Vyaasa, the son of Parashara, having for its sweet and pleasant fragrance the significance of the Geeta, with many narratives as its inner soft petals, fully blossomed by the stories of Hari, and happily drunk by the good men of the world (just like six footed honey bees)-- be productive of the

Supreme good to Us who are eager to destroy and escape from the inner imperfections of this Kaliyuga

Mukam karoti vaachaalam, pangum langhayate girim
ya kripaa tam aham vande param-aananda maadhavam ||8||

I salute the Supreme Bliss Madhava, whose grace makes the dumb or the mute eloquent or speak fluently and the cripple to cross mountains.

Yam Brahma varunendra-rudra-marutah
stunvanti divyaih stavaih
vedaih saanga-pada-kramo-panishadair
gaayanti yam saamagaaha
dhyaanaa -vasthita tad-gatena manasaa
pashyanti yam yogino
yasyaantam na viduh suraa sura ganaa
devaaya tasmai namaha ||9||

This last verse pays obseisance to God, the Supreme-most Reality:

I offer Salutations to God who is invoked by Brahma, Varuna, Indra, Rudra, and the Lord of the marutas by divine hymns, and who is invoked by the singers of the Sama chants by the proper methods (such as Pada, Krama, and those laid down by the Upanishads), and who is realized by the Yogis as the final goal of their contemplation through perfect meditation, and whose limits are not known to the residents of the heavens or the Asuras of the lower worlds.

----Hari Om----

Reference: Swami Chinmayananda. The BhagawadGeeta Chapter 1 and 2. Central Chinmaya Mission Trust, Mumbai.

Veena Nair

Hari Nama Keerthanam (Song of the name of Hari)

By Thunchathu Ezhuthachan ; Translation P.R.Ramachander

Contrubuted by Rajesh Menon (rajeshkizhiyedath@yahoo.com)

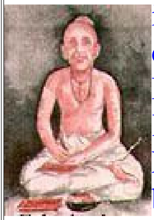

Thunchathu Ezhuthachan was one of the greatest writers in Malayalam. His translation of Adhyathma Ramayanam Kili Pattu and Maha baratham are revered treasures in almost all houses in Kerala even today. He was supposed to have lived in the 14th century. His name, his caste and even the number of other books he wrote are subject of lot of controversy. But universally it is agreed upon that he wrote the book called "Hari Nama Keerthanam."(Song of the name of Hari).Either Narayanaya Mama (salutations to Lord Narayana) or Hari Narayanaya Nama (Salutations to Narayana who is Hari) has been added to the 66 verses of this book. These are added to philosophical thoughts of Ezhuthachan. The stanzas of the book start with the alphabets in the great initial invocation "Hari Sri Ganapathaye Nama." And then the 51 alphabets of the Malayalam of those days. It was a time when the alphabet reform was going on in Malayalam. Previous to this work, the common people used 30 alphabets of Vattezhthu, which was phonetically inadequate, and the people who wanted to write Sanskrit used Grandhaksharam which was a mixture of Tamil and Sanskrit alphabets. Thunchathu Ezhuthachan was possibly an active member of the alphabet reform process and this great book is his signal contribution to this movement.

From the book, it is clear that Thunchathu Ezhuthachan was a Vaishnavite who was fondly in love with the Advaitha philosophy. He mentions that his Guru was one Neelakanta Somayaji in one of the verses. Researchers think that he learned these aspects of religion from Tamil Nadu.

AS in my other translations, I have tried my best to reflect the meaning intended by Ezhuthachan. This was difficult because, in this case he was not addressing the common man but the student of philosophy and religion. I crave your pardon, if I have erred.

Omkaramaya porul moonayi pirinju udane,
Angaramayathinnu thaan thane sakshiyithu,
Bodham varuthu vathinnu aalayi ninna,
Paramacharya roopa ,Hari Narayanaya Nama. 1

My salutations to that Narayana, Who is also the lord Hari, For being the great teacher, Who stood as a person , to make me know, That truth which is revealed by the sound of Om, Though split in to three forms of trinity,As soon as it was born, Is only an illusion created by my ego.

(This verse is the invocation by the author not to any God figure but to the Paramathma, whose clear vision to us is prevented by the veil of "Maya")

Onnayi ninneyiha randennu kandalavi,
Yunadyi orindal batha mindavathalla mama,
Pande kanakku varuvan nin krupa valikal,
Undakayengaliha narayanaya nama. 2

My salutations to that Narayana, With a request from humble self, To make me see him as one reality, For I was made sad extreme, To see that the indivisible one, Has been split in to two.

(Ezhuthachan continues to tell us that though the god is one , we are made to believe that we as persons(antharatma) we are different from the all pervading reality(Paramathma))

Ananda chinmaya hare, Gopikaramana,
Jnan yenna bhavam athu thonnayga vena miha,
Thonunnanathgil akilam jnan ithenna vazhi,
Thonnename varada , narayanaya nama. 3

My salutations to you Narayana, Hey giver of my boons, Hey Hari who is personification of joy, Hey God who is darling of Gopis, Let not mind be caught by the ego, And let my thought make me know, That this entire universe is really me.

(Ezhuthachan warns us all that, we should not be caught in the web of ego and start thinking that we are something different from the ultimate truth)

Arkanaladhi velivokke grahikkumoru,
Kanninnu kannu manamagunna kannathinnu,
Kannayirunna porul , thaan ennu murakkum mala,
Vanandamenthu , hari narayanaya nama. 4

My salutations to that Narayana, Who is also the Lord Hari, Happiness of the soul can never be described, When one knows that self is the truth, And that there is an eye beyond the eye. Which is the eye of the mind, And which can only understand the truth, Behind the sun and the fire.

(Ezhuthachan tells us that self realization not only makes all truths evident but also gives immense happiness)

Harinama keerthanam ithu ura cheivathinnu guru,
Varulale devakalumarul cheika bhoosurarum,
Naranayi janichu bhuvi maranam bhavippalavu.
Muracheivadinnarulga narayanaya nama. 5

My salutations to you Narayana, Please bless me so that, This writing of the song of Hari's name, Is with the blessings and grace of my teacher, Also supported by Gods and the gods among men, And let me be able to sing this, Not only from birth to time of

death, But also while dying.
(Ezhuthachan prays for the grace of his teacher as well as the approval of god and the learned Brahmins for this great work. He requests God to make this work immortal)

Sree moolamaya prakrathhengal thudangi,
Naandyatholam para maha maya thande gathi,
Janmangalum pala kazhinjalum illa gathi,
Karmathinnum parama narayanaya nama. 6

My salutations to Narayana, From the ultimate root of illusion, Through several evolutions, Stretches this vision called life. Though several births are past, There is no end to this, Attachment through several actions.
(This attachment to mortal life will go only with the realization of truth which can be achieved by unalloyed devotion)

Garbhasthanayi bhuvi janichum marichummuda,
Kappola pole jananandyena nithya gathi,
Thwad bakthi vardhana mudikkenam men manassi
Nithyam thozhayi variga, narayanaya nama. 7

Salutations to Narayana, Like a bubble in water, This being travels from , The life in the womb. To death, again and again. Only the end of births, Is the ultimate end to this pain. And only devotion to thee, Leads to this end of births.
(Impermanence of life is highlighted and it is pointed out that our aim should be to get out of this cycle of births and deaths .The author feels that devotion to Him is the only way)

Naa tharil manini manalan purana puru,
Shan bhaktha vatsalan ananthan nandadhi heenanithi,
Chithathil achyutha Kali pandal ittu vila,
Yadeetuken manasi Narayanaya nama. 8

Salutations to Narayana, Who is the lord of the lady of lotus, Who is the primeval man, Who loves his devotees, Who does not have either end or start, .Be pleased Oh God, Construct a play ground in my mind, And play there.
(Ezhuthachan requests God to make the mind pray and think of only Him)

Pacha kili pavizha pal varna mothha nira,
Michipavarkku shadadaram kadannu pari,

Viswa sthithi pralaya srushtikku sathwa raja,
Sthamo bhedha , Nadha, Harinarayanaya nama. 9

Salutations to Narayana, Who is the lord Hari, Who is of the colour of green, coral and whitish milk, Who lives in the lotus with thousand petals, Which is above the six different states, Who is above the deluge of this universe. And who is above the good, royal and base characters.
(The yogi tries to raise the Sushmna nadi from the base of Mooladhara, through Swadishatana, Manipooraka, Anahatha , Vishudhi chakra And Agna chakra and reaches out to The sahasrara (thousand petal lotus) which is in the base of the brain. Once the sahsrara opens, it is believed all knowledge would be self evident. The realization of God then comes automatically)

Thatwathinullil udayam cheythidunna poru,
Ledutheedivaan Guru padanthe bajippavannu,
Mukthikku thakkoru upadesam tharum, janana,
Matheedum mannavanu , narayanaya nama.
10

Salutations to Narayana, Realisation of the truth, That is ingrained in the philosophy, Is possible only to him, Who devotes himself to the worship, Of the feet of his teacher, Who will give him, Suitable advice leading to salvation, Which would lead to the end of births.
(The need to get guidance from a teacher for attaining salvation is emphasized here.)
(To be continued in the next edition............)

Contrubuted by Rajesh Menon (rajeshkizhiyedath@yahoo.com)

AGRE PASHYAMI

P.S. Vinod

Canto 100 in Narayaneeyam describes Narayana Bhattathiri experiencing the Vision of the Lord in the following way:

1. I see the grand radiance (Tejas) of the Lord excelling the thicket of Kalaya flowers. I am drenched and immersed in the nectar of Bliss as the Tejas suffuses me from all around. I see in the midst of the glow a divine youngster blossoming into a beautiful youth, surrounded by sages like Narada delightfully horripilated by the glow and immersed in Brahmananda and a bevy of beauties, who are the deified Upanishads.

2. I see your thick luxuriant black curly hair coiffured into a thick and heavy coil on the top of the head, adorned with jewels with precious gems, a wreath of Mandara flowers, and many-colored plume of peacock. Your broad and rising forehead reminiscent of waxing moon looks beautiful with the upstroke of

sandalwood Tilakam (mark on forehead).

3. O Guruvayurappa, Your beautiful eyes, bound by eyebrows oscillating like gentle waves of Ocean of Mercy, attract my heart and mind, are lined by lustrous eyelashes along their lids, shine with splendorous pupils, appear as long, tender, and red Lotus Petals and by their playful dancing glance of Mercy cool the worlds. Please cast such glance of yours on destitute me.

4. Permit me to visualize your face endowed with a majestic nose, mirror-like emerald cheeks which reflect the two fish-shaped earrings that adorn your ears, and two red ruby lips showing the soothing benign smile that proceeds from thy inner Bliss.

5. Jewels adorn your coral-red hands; your lustrous finger nails cast many colors on the flute held to your lotus-like lips and face; your flute emanates cool sweet melodious sounds that soothe all worlds. Drench my ears with your ambrosial music, which is Sabdabrahman.

6. I meditate on your neck sporting Kaustubha jewel casting its radiant luster, adorning and rendering your handsome neck crimson and your chest splendorous with Srivatsa mark sporting brilliant sinuous undulating pearl necklace and a Vanamala made of wild flowers and sprigs with buzzing bees seeking nectar.

7. O Guruvayurappa, I meditate on You who attracts the whole world with fivefold wondrously fragrant unguents; though you contain the Brahmānda in your stomach, your waist is slim and slender like a vine; you wear an yellow Pitambaram brilliant like molten gold set on a sapphire rock of bluish tint; Your waist band is adorned with shining gems and tinkling small bells.

8. I meditate on your radiant, firm, sturdy thighs, the cynosure and stealer of Sri lakshmi's heart and mind, which are covered by Pitambaram for fear they may induce raucous excitement in the world; on your box-like knees containing the

precious gifts of life to the humble devotees prostrating at your feet; and on your tapering forelegs with strong, sturdy, and beautiful calves.

9. I meditate on your anklet whose sweet soft sounds profess the importance of worshipping your feet; on your feet which rescue your votaries drowning in the sea of ignorance as you rescued and stabilized the sinking churning pin of a Mandara Mountain in the Milk Ocean for Ambrosia by letting it rest and churn on your back in the form of a Tortoise; and on the aggregate of your crimson toes with moon-like radiant nails which dispel the suffering from the mind of worshippers.

10. Your feet, of all parts, are the most beloved by the Yogis; serves as the refuge for the Muktas; and are like the Kalpataru yielding all wants of the votaries. O Krishna! let those feet of yours abide in my heart, expunge all my suffering and grant me Brahmananda.

11. Forgive me for saying things here in my ignorance not knowing your greatness in its entirety. May this hymn consisting of more than 1000 verses be the source of Prasadam. This piece obtained the name of Narayaneeyam on account of the fact that it is an eulogy of Sri Narayana and the author also bears the name, Narayana. This hymn adheres to the Vedic Pramanam describing your Lilas. May it bring long life, health and happiness to all its listeners and readers.

Ayur Arogya Saukhyam Bhavantu !

PS Vinod

ദാനം

സമ്പാദനം / ക്രോഡീകരണം: വള്ളുവനാടൻ

തപഃ പരം കൃതയുഗേ ത്രേതായാം ജ്ഞാനമുച്യതേ
ദ്വാപരേ യജ്ഞമേവാഹുർദ്ദാനമേക കലൗ യുഗേ

നിലവിളക്കു കൊളുത്തിവെച്ചു ആവണപ്പലകയിട്ടു സ്വീകർത്താവിനെ പടിഞ്ഞാട്ട് അഭിമുഖമായിരുത്തി അർഘ്യ പാദാദികൾ ചെയ്യണം. ജലം ചന്ദനം പുഷ്പം എന്നിവ നൽകണം. ശേഷം ദാനമന്ത്രത്തോടുകൂടി പ്രസന്നവദനനായി ദാനം നിർവഹിയ്ക്കണം.

ഓം തം ബ്രഹ്മണസ്സ്വേ ത സോമ ഇന്ദ്രശ്ച മർത്ത്യം
ദക്ഷിണാ പാത്വം ഹസഃ ഓ ം ഉച്ചാ ദിവി ദക്ഷിണാവന്തോ
അസ്ഥുർദ്യേ ആശ്വദാ ഃ സഹതേ സൂര്യേണ ഹിരണ്യദാ
അമൃതത്വം ഭജന്തേ വാസോദാ ഃ സോമ പ്രതിരന്ത ആയുഃ ഓ ം തത്സത്

ഒടുവിൽ വെറ്റിലയും അടയ്ക്കയും പണവും ദക്ഷിണയായി നല്കി സ്വീകർത്താവിനെ വിളക്കു കൂട്ടി മൂന്നുരു പ്രദക്ഷിണം വെച്ചു നമസ്കരിയ്ക്കണം. സ്വീകർത്താവ് ദാതാവിനെ കനി ഞ്ഞനുഗ്രഹിയ്ക്കണം. സ്വീകർത്താവ് ബ്രഹ്മജ്ഞാനമുള്ളവനും പുരുഷോത്തമനും വിശേഷിച്ച് ആചാര്യനും ആയിരിയ്ക്കണമെന്നാണ് വിധി. (പാത്രമറിഞ്ഞ് ദാനം ചെയ്യണം എന്നാണ് പഴമൊഴി)

ബ്രഹ്മജ്ഞാനിയുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ

അനേകഹോരാതന്ത്രജ്ഞഃ പµസിദ്ധാന്തകോവിദഃ
ഊഹാപോഹപടുഃ സിദ്ധമന്ത്രോ ജാനാതിജാതകം

സകല ഭൂതങ്ങൾക്കുമെത്രയും മനോജ്ഞനായ് സകല കർമ്മങ്ങൾക്കുമുചിത യോഗജ്ഞനായ്
സകല പുരുഷരിൽ വെച്ചുപായജ്ഞനുമായ് സകല വിജ്ഞാനിയായുള്ളവൻ മഹാവിദ്വാൻ
അസംഭിന്നാര്യജന മര്യാദയോടും നിത്യമസന്ദിഗ്ദ്ധാത്മാവായുള്ളവൻ മഹാവിദ്വാൻ
അർത്ഥമാകിലും ബലാലൈശ്വര്യമെന്നാകിലും വിദ്യയാകിലും തനിയ്ക്കേറിയൊന്നുണ്ടായ് വന്നാൽ
എത്രയും വിനീതനായസമുദ്ധനായ വിദ്വാനു സമന്മാരായില്ല വിദ്വാന്മാരും

(വിദുരനീതി - മഹാഭാരതം കിളിപ്പാട്ട്)

പുരുഷസൂക്താർജിതമിജ്ജീവനിൽ പുഞ്ജിതമായി സ്വാമിൻ ഞാനെന്ന മിഥ്യാബോധം
ദൈവദത്തമാം ജന്മം ഹരിതൻ നികടത്തിൽ പാടിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കും ദേവഭാഷയിൽ
കൃഷ്ണപാദാംഭോരുഹത്തിന്റെ സൗരഭങ്ങളെപ്പറ്റി വസുദേവരെപ്പോലെ
വിഷ്ണുവെപ്പൂജിയ്ക്കയാൽ നിന്നിലെ ജ്ഞാനസ്വർണം വിനയസുരഭിലം

(അക്കിത്തം അച്ച്യുതൻ നമ്പൂതിരി)

പുരുഷോത്തമ ലക്ഷണം

പ്രസാദം വദനത്തിങ്കൽ കാരുണ്യം ദർശനത്തിലും
മാധുര്യം വാക്കിങ്കലും ചേർന്നുള്ളവനേ പുരുഷോത്തമൻ

ആചാര്യ ലക്ഷണം

ആചിനോതിഹി ശാസ്ത്രാർത്ഥം ആചരേൽ സ്ഥാപയേത്യപി (ഗവേഷണം)
സ്വയമാചരതേ യസ്മാൽ ആചാര്യസ്തേന കഥ്യതേ
തത്ത്വമസ്യാദി മഹാവാക്യാർത്ഥം കൊണ്ടു
തത്ത്വത്തെയറിഞ്ഞീടാമാചാര്യ കാരുണ്യത്താൽ
(ഉമാമഹേശ സംവാദം - അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ട്)
(ഗുരുക്കന്മാരുടേയും ഗുരുവാണ് ആചാര്യൻ)

ഗുരു ലക്ഷണം

'ഗു' ശബ്ദസ്ത്വന്ധകാരാഖ്യോ 'രു' ശബ്ദസ്തന്നിരോധകഃ
അന്ധകാര നരോധാത്തു ഗുരുരിത്യഭിധീയതേ
അജ്ഞാന തിമിരാന്ധസ്യ ജ്ഞാനാഞ്ജന ശിലാകയാ
ചക്ഷുരുന്മീലിതം യേന തസ്മൈ ശ്രീ ഗുരവേ നമഃ

4 തരം ദാനങ്ങൾ

നിത്യദാനം	(ഫലേച്ഛകൂടാതെ ചെയ്യുന്നത്)
നൈമിത്തികദാനം	(പാപപരിഹാരാർത്ഥം)
കാമ്യദാനം	(ഫലേച്ഛയോടുകൂടി)
വിമലദാനം	(ഈശ്വരപ്രീതിയ്ക്കായി)

ദാനങ്ങളിൽ വെച്ച് ശ്രേഷ്ഠം അന്നദാനമാണെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു

ഗജതുരഗസഹസ്രം ഗോകുലം കോടിദാനം
കനകരചിതപാ ത്രം മേദിനീസാഗരാന്തം
ഉഭയകുലവിശുദ്ധം കോടികന്യാ പ്രദാനം
നഹി നഹി ബഹുദാനം അന്നദാനസ്സമാനം

ശൂദ്രകോടി സഹസ്രാണാ ം ഏകം വിപ്രതു ഭോജയേൽ
വിപ്രകോടി സഹസ്രാണാ ം ഏകം വിഷണ്ണ് ു പ്രതിഷഠ്ഠിതം
വിഷണ്ണ് ുകോടി സഹസ്രാണാ ം ഏകാരുദ്ര പ്രതിഷഠ്ഠിതം

രുദ്രകോടി സഹസ്രാണാ ം ഏകോ ജ്ഞാനിഹി ഭോജ്യതാ ം

ദാനം ചെയ്യേണ്ടവ	ഫലപ്രാപ്തി
ജലം	തൃപ്തി
അന്നം	അക്ഷയസുഖം
നിലം	അഭീഷ്ട സന്താനം
വിളക്ക്	രോഗശൂന്യമായ ചക്ഷുസ്സ്
ഭൂമി	ഭൂമിലാഭം, ഭൂഭരണം
സ്വർണ്ണം	ദീർഘായുസ്സ്
വെള്ളി	സൗന്ദര്യം
ഗൃഹം	ശ്രേഷ്ഠഗൃഹം
വസ്ത്രം	ചന്ദ്രലോകം
അശ്വം	അശ്വിനിലോകം
രഥാദി വാഹനം	സുശീലയായ ഭാര്യ
അഭയം	ഐശ്വര്യം
ധാന്യം	ശാശ്വതസുഖം
ഗോദാനം	പാപപരിഹാരം
ബ്രഹ്മജ്ഞാനം	ബ്രഹ്മസായൂജ്യം

കോടിമാനവർക്കാഹാരം വിളമ്പീടുന്നവർ
നേടുന്നതായുസ്സാണെന്നിന്നു നാമറിയുന്നു
(അക്കിത്തം അച്ച്യുതൻ നമ്പൂതിരി)

അവലംബം : അനുഷഠ്ഠ് ാന വിജ്ഞാനകോശം / ശ്രീമദ് ഭാഗവതം / മഹാഭാരതം / രാമായണം / പഴമൊഴി / സന്ധ്യാനാമം / മലയാളകവിത

സമ്പാദനം / ക്രോഡീകരണം: വള്ളുവനാടൻ

Temple News - Sunil Menon

വൈശാ ഖ പുണ്യകാലത്തിന് സമാപനം

ഗുരുവായൂർ ക്ഷേത്രത്തിൽ വൈശാഖ മാസം മേയ് 26ന്സമാപിച്ചു. മേടമാസത്തി ലെ അമാവാസിയുടെ പിറ്റേന്ന്

പ്രഥമ മുതൽ ഇടവ ത്തിലെ അമാവാസിവരെ യുള്ള ചാന്ദ്രമാസ മാണ് വൈശാഖം. ക്ഷേത്രത്തിൽ നാല് ഭാഗവത സപ്താഹങ്ങളും നിത്യവും ഭക്തി പ്രഭാഷണങ്ങളുമുണ്ടായി. തോട്ടം കൃഷ്ണൻ നമ്പൂതിരിയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള സപ്താഹവും സന്ധ്യയ്ക്ക് മേൽപ്പത്തൂർ ഓഡിറ്റോറിയത്തിലെ പ്രഭാഷണവുമുണ്ടായി..

വ്രതാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കും ദാനധർമാദികൾക്കും പ്രാധാന്യമേറിയ വൈശാഖത്തിൽ ക്ഷേത്രത്തിൽ ദർശനത്തിന് വൻതിരക്കായിരുന്നു. വേനലവധിക്കാലം കൂടിയായതിനാൽ അന്യസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നുള്ളവരുടെ തിരക്കും വർധിച്ചു. വൈശാഖത്തിൽ അക്ഷയതൃതീയ, ശ്രീശങ്കര ജയന്തി, പരശുരാമ ജയന്തി, നരസിംഹ ജയന്തി എന്നീ വിശേഷങ്ങളുമുണ്ടായി.

ശബരിമല ദേവപ്രശ്നം 16 മുതൽ ടി.കെ.രാജപ്പൻ

ശബരിമല ദേവപ്രശ്നം ജൂൺ16 മുതൽ 19 വരെ നടക്കും. ഇതിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ ദേവസ്വം ബോർഡ് ആരംഭിച്ചു.

ജ്യോതിഷ പണ്ഡിതനായ കോഴിക്കോട് പരപ്പനങ്ങാടി ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണ പണിക്കരാണ് പ്രധാന ദൈവജ്ഞൻ. നാദി മോഹനൻ, കോഴിക്കോട് ചെറുവള്ളി നാരായണൻ നമ്പൂതിരി, കുഞ്ഞുരാമപ്പണിക്കർ, തൃശൂർ മധുസൂദനൻ, എന്നിവരാണ് ഉപദൈവജ്ഞന്മാർ. തന്ത്രി കണ്ഠര് മോഹനരുടെ കാർമ്മികത്വത്തിൽ 16ന് രാശിപൂജയോടെയാണ് തുടക്കം. തന്ത്രിമാരായ കണ്ഠര് മഹേശ്വരര്, കണ്ഠര് രാജീവര് എന്നിവരും ദേവപ്രശ്നത്തിന് എത്തും. മുഖ്യ ദൈവജ്ഞനായ പരപ്പനങ്ങാടി ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണൻ നമ്പൂതിരി തിരുപ്പതിയിലും പഴനിയിലും നടന്ന ദേവപ്രശ്നങ്ങൾക്ക് കാർമ്മികത്വം വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൈപ്പള്ളി നാരായണൻ നമ്പൂതിരി പ്രധാന ദൈവജ്ഞനായി 2002ലാണ് അവസാനമായി ശബരിമലദേവപ്രശ്നം നടന്നത്. ഇതിലെ ചാർത്ത് അനുസരിച്ച് പരിഹാരക്രിയകൾ രണ്ടു വർഷം മുമ്പാണ് തീർന്നത്. സാധാരണ 12 വർഷത്തിൽ ഒരിക്കലാണ് ദേവപ്രശ്നം നടത്തുന്നത്. ദുർനിമിത്തങ്ങൾ വല്ലതും ഉണ്ടായാലാണ് പതിവു തെറ്റിക്കാറ്. ശബരിമലയി ലെ പ്രത്യേകത കണക്കിലെടുത്താണ് ഇപ്പോൾ ദേവപ്രശ്നത്തിന് ദേവസ്വം ബോർഡ് നിശ്ചയിച്ചത്.

Kottiyoor Vaisakha Utsavam, North Malabar.

[All News/Photo courtesy - Malayala Manorama Online – www.manoramaonline.com]

Know our Members - Self Introductions

Ratheesh. V

Om Namo Narayanaya...

I am from Chengannur ,working as Computer Network Administrator in an IT firm here in Bangalore.After my studies, I was searching job for almost 1 year . I got Hari Bhakti from my father who is a true devotee of Lord Guruvayoorappan .At last Pavanapuresan gave me a good opening in my loving field itself.

"Yoga Kshemam Vahamyaham....".Yes , he will take care of us....

Pavanapuresha Radha Krishna...Saranam Tava Charanam........

Hare Krishna
Ratheesh. V
ratheeshvnair20@yahoo.co.in

Please email us at navaneetham@guruvayoor.com with your name and brief introduction to have your name appear in this section, also please email us your comments, suggestions, articles for Navaneetham June issue to navaneetham@guruvayoor.com

Sources, credits and copyright acknoledgements *- News – Manoramaonline.com* *- Krishna pictures/Artwork courtesy of* *The Bhaktivedanta Book Trust International, Inc.* *www.krishna.com.*	***Our apologies for those articles & poems we could not publish this time due to space limitations. We will have them published in the forthcoming issues.***

Om Namo Bhagavathe Vasudevaya! കൃഷ്ണാ ഗുരുവായൂരപ്പാ! Om Namo Narayanaya:

May God Bless you all.